

A Fővárosi Ítéletábla a Gyovai Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Gyovai Eszter ügyvéd) által képviselt felperesnek, a dr. Farkas László Pál ügyvéd által képviselt alperes ellen, tagdíjhátralék megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. június 14. napján meghozott, 6.P.22.070/2011/14. számú ítélete ellen, az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 5.000 (ötezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében 37.400 forint és ennek 2009. december 1. napjától számított a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a 2009. január 1. napjától 2010. október 31. napjáig felmerült és alperes által meg nem fizetett tagdíj címén.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a nem kötelező tagságra figyelemmel a 2006. évi XCVII. törvény (a továbbiakban: MOK tv.) 18. § (1) bekezdés b) pontja, továbbá a 14. § (1) bekezdés d) és e) pontjai alapján hat havi tagdíjfizetés elmulasztása után a tagság megszűnik. A tagsági jogviszonyt fenntartó nyilatkozatának határidőben való érkezését is kétségesse tette, mivel keltezés nem tartalmaz. Viszontkeresetében a megszűnt tagsági jogviszonyra tekintettel az általa előre befizetett 2007. évi tagdíjból a 2007. április 1. napjától 2007. december 31. napjáig terjedő időszakra vonatkozó 13.500 forint, továbbá ezen összeg után késedelmi kamat megfizetésére, valamint 2008. decemberben tévedésből átutalt 18.000 forint és késedelmi kamatainak megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 37.400 forintot, ennek 2009. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 22.700 forint perköltséget. Az alperes viszontkeresetét elutasította és kötelezte 12.700 forint perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy a kötelező kamarai tagság 2007. március 31. napjával történt megszűnését megelőzően az alperes nyilatkozatával kifejezetten fenntartotta kamarai tagságát, így a kamarai tagsága 2007. március 31. napját követően is fennmaradt, majd az 2010. november 17. napján kelt kizáró határozattal szűnt meg. Tényként állapította meg, hogy az alperes 2009. január 1. és 2010. október 31. napja között nem tett eleget tagdíjfizetési kötelezettségének. A MOK tv. 32. § (1) bekezdés, 14. § (1) bekezdés d) pont, 18. § (1) bekezdése b) pont felhívásával, valamint a felperes alapszabályának 63. pontja alapján megállapította, hogy a tagdíjfizetés elmulasztásával a tagsági jogviszony automatikusan nem szűnik meg, annak előfeltétele a kamara részéről a kizárásra irányuló eljárás lefolytatása.

Ezen eljárás lefolytatása pedig sem a törvény előírása, sem pedig alapszabály szerint a felperes részéről nem kötelező, csupán lehetőség. Az alperesnek írásban kellett volna bejelentenie a tagsági jogviszonyának megszüntetését, erre azonban nem is hivatkozott. Mindebből arra vont következtetést az elsőfokú bíróság, hogy az alperes tagsági jogviszonya a kizárásáig, 2010. november 17. napjáig fennállt, így köteles az addig keletkezett tagdíjfizetési kötelezettségének eleget tenni. Ezért a kereset szerint kötelezte az alperest az elmaradt tagdíj megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel. Kérte az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a viszontkeresetének való helyt adást. Vitatta, hogy tagdíjelmaradása lenne, mivel a tagsági jogviszonyt fenntartó nyilatkozat dátumot nem tartalmaz, így nem nyert bizonyítást, hogy a nyilatkozat határidőben érkezett, ezért a tagsági jogviszonya a törvény erejénél fogva már korábban megszűnt. Azt elismerte, hogy 2009. január 1. napjától nem fizetett tagdíjat, de mivel a kötelező tagságot a hatályba lépett új jogszabály eltörölte és a hivatkozott törvény 18. § (1) bekezdés b) pontja szerint minden további feltétel nélkül megszűnik a tagsági viszonya annak, aki nem felel meg a 14. § (1) bekezdésében meghatározott tagsági feltételeknek, vagyis az alapszabályban meghatározott módon nem tesz eleget a kamarai tagdíj megfizetésének, ezért megítélése szerint a nem fizetéssel a jogszabály erejénél fogva megszűnt a tagsági viszonya a fizetési kötelezettséggel együtt. Megítélése szerint a jogszabályi rendelkezésre is figyelemmel jóhiszeműen feltételezte, hogy fizetés hiányában megszűnt a jogviszonya, fizetési kötelezettsége is elmúlt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat megfelelően értékelte.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján, a (3) bekezdésre is figyelemmel a felek tárgyalás tartása iránti kérelmének hiányában, tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes keresetében a 2009. január 1. és 2010. október 31. napja között felmerült tagdíjat érvényesítette. Ez az időszak az önkéntes kamarai tagságon alapuló időszak, miután az egészségügyben működő szakmai kamarákról szóló 2006. évi XCVII. törvény 30. § (2) bekezdése alapján a 2007. január 1. napján hatályba lépett 32. § rendelkezése szerint kamarai tagsági viszonyt fenntartó nyilatkozat határidőben történő megtételével a tagsági viszony 2007. április 1. napjával nem szűnik meg, az folyamatosan, az ezt követő időben is fennáll.

A felperes csatolta az alperes aláírásával ellátott, a 2006. évi XCVII. törvény 32. § (1) bekezdésére utalással tett tagsági jogviszonyt fenntartó nyilatkozatot, amely tartalmazza az alperes tagságának nyilvántartási számát is, és egyértelmű kijelentést rögzít arra, hogy a tagsági jogviszonyt 2007. március 31. után is fent kívánja tartani, ez alatt került elhelyezésre - az alperes által sem vitatottan - tőle származó aláírás. Az alperes a kötelező tagság 2007. március 31. napját követő megszűnése után is úgy járt el, ahogy egy tagtól elvárható, továbbá fizette a tagdíjat, egészen 2008. december 31. napjáig. Mindezek alapján annak önmagában nincs jelentősége, hogy keltezés nem tartalmaz a nyilatkozat. A fenti jogszabály szerint sem kellett a Pp. 196. § (1) bekezdése szerinti teljes bizonyítóerejű magánokiratba foglalni a nyilatkozatot, így az egyszerű okirati jelleg folytán is értékelhető volt. Az alperes az eljárás során nem volt elzárva attól, hogy postai feladóvénnel, vagy más módon bizonyítsa azt, hogy a nyilatkozatot a határidő lejártát követően nyújtotta be. Az okirat tartalmából és abból a tényből, hogy az alperes saját maga sem vitatta, hogy az

aláírás tőle származik, ítéleti bizonyossággal megállapítható volt, hogy ez a nyilatkozat a 2006. évi XCVII. törvény rendelkezése szerinti kamarai tagsági viszonyt fenntartó nyilatkozat, amelyből következően a kötelező kamarai tagság megszűnését követően sem szűnt meg az alperes kamarai tagsági viszonya, az folyamatosan fennállt.

A felperes állítása szerint az alperes kamarai tagsága 2010. november 17. napjával szűnt meg. Az alperes ez időpontot megelőző tagsági viszony megszűnést állított. A 2006. évi XCVII. törvény 18. § (1) bekezdése meghatározza a tagsági viszony megszűnésének eseteit. Az alperes arra maga sem hivatkozott, hogy tagsági viszonyáról lemondott volna, továbbá arra sincs adat, hogy jogerős etikai büntetés eredménye lett volna a tagsági viszony megszűnése, melyből következően a törvény 18. § (1) bekezdés b) és d) pontjaiban rögzített megszűnési okok merülhetnének fel. A törvény 18. § (3) és (4) bekezdései a fellebbezési eljárás tárgyát képező időszakban hatályos rendelkezései rögzítették az (1) bekezdés b), d) pontjaiban foglalt esetekben a tagsági viszonyt a kamara által történő megszüntetésének módját. E rendelkezések értelmében a tagsági viszony megszűnéséhez minden esetben egy jogi aktus, a tag lemondó nyilatkozata, illetőleg a kamarának a tagsági viszony megszüntetéséről történő rendelkezése szükséges. A tagdíjfizetési kötelezettség elmulasztásának ténye így önmagában a tagsági viszony megszűnését nem eredményezhette.

A tag kizárásáról pedig a törvény 18. § (2) bekezdése rendelkezik, melyben meghatározott feltételek fennálltának tényére maga az alperes sem hivatkozott.

Az Alapszabály 63. pontja értelmében a tagdíjnyilvántartó jelzése alapján a területi szervezet elnöke írásban indokolt határozatban rendelkezik a tagok sorából való törléséről annak, akinek hat hónapot meghaladó tagdíjhátraléka keletkezett, és a tagdíjnyilvántartó írásbeli felszólítását követő harminc napon belül sem rendezi póttagdíjjal együtt tartozását.

Az alapszabály ezen rendelkezése összhangban a fentebb hivatkozott jogszabályi rendelkezésekkel, a tagdíjfizetés elmulasztásához automatikus tagsági viszony megszűnést nem köt. A tagdíjfizetési kötelezettség hat havi elmulasztása után felperesi határozattal kerülhet sor a tag nyilvántartásból való törlésére. Sem a jogszabály, sem az alapszabály nem ír elő kötelező határozathozatalt a törlésre a felperes részére, arra az esetre ha észleli a tagdíjfizetési kötelezettség elmulasztását, továbbá nem is szankcionálja, azt ha elmarad a tagdíjhátralékkal rendelkező tag határozattal történő törlése. Abból, hogy törlésről való írásbeli indokolt határozat nem született, és ahhoz, hogy tagdíjfizetési kötelezettség elmulasztása folytán a felperes részéről a tag törlésre kerüljön, határozathozatal szükséges, az következik, hogy amennyiben ilyen határozat nem született, a tagdíjfizetési kötelezettség elmulasztásának ténye önmagában automatikusan nem vezethet a tagsági viszony megszűnéséhez. Ez már csak azért sem lehetséges, mivel mind a fenti törvény, mind az alapszabály önkéntes kamarai tagságot feltételez, amellyel összhangban rendelkeznek arról is, hogy a tag is bármikor kiléphet a kamarából, mely kilépési szándékot írásban kell bejelenteni, amellyel egyúttal a tag megszüntetheti a tagdíjfizetési kötelezettségét is.

Mindezekből okszerűen következik, hogy sem az irányadó 2006. évi XCVII. törvény, sem a felperes alapszabályának a perbeli időszakban hatályos és fentebb idézett rendelkezései nem mondják ki, és azokból nem is levezethető, nem következik okszerűen, hogy hat havi tagdíjfizetés elmulasztásával a tagsági viszony automatikusan megszűnik és ezt követően a tagdíjfizetési kötelezettség nem áll fenn.

Miután az alperes nem bizonyította, hogy tagsági viszonyának fenntartását követően tagsági viszonyáról lemondott, illetve hogy tagsági viszonya egyéb módon a fenti törvényi és alapszabályi rendelkezéseknek megfelelően megszűnt volna, így az volt tényként megállapítható, hogy az alperes tagsági viszonya az

annak megszüntetéséről szóló felperesi határozat meghozatalának napján, 2010. november 17. napján szűnt meg. Ezen időpontig az alperest a 2006. évi XCVII. törvény 15. § (2) bekezdés a) pontja, valamint az Alapszabály 15/D. pontja alapján tagdíjfizetési kötelezettség terhelte, melynek bizonyítottnak nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. § (6) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdés és 254. § (3) bekezdés értelmében - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú eljárásban a felperesnek igazolható költségeként az őt képviselő ügyvéd munkadíja merült fel, amelyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapított meg a fellebbezési pertárgy értékre tekintettel minimális összegben, és így ennek megfizetésére kötelezte az alperest.

Budapest, 2013. január 3.

Dr. Molnár Ágnes sk.

a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Vuleta Csaba sk.

. Merőtey Anikó sk.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül: